TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the posteffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi.... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50
Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.
AUG. NIKULA, Manager.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. .Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50

Muuan sotatilanteen seuraus

Teollisuusmurhien lukumäärä näyttää Yhdysvalloissa nousevan vuosivuodelta samassa suhteessa kuin teollisuusparoonien voitotkin. Suunnaton määrä työvoimaa menetetään joka vuosi sitenkin, että paljon työläisiä joutuu loukkaantumisen kautta työkyvyttömiksi, puhumattakaan siitä kurjuudesta ja niistä kärsimyksistä, joita loukkaantumiset ja teollisuusmurhat aiheuttavat.

Äskettäin julkasimme rautateiden tapaturmatilastot, joista kävi selville, että tapaturmien lukumäärä on tavattomasti kohonnut viime vuonna, jolloin kokonainen armeija rautateiden palveluksessa olevia työläisiä joko menetti henkensä, tai joutui työhön kykenemättömäksi.

Viime vuoden tilastot osottavat Yhdysvalloissa tapahtuneen sillä ajalla noin kolme milj. teollisuustapaturmaa, joista kahdessakymmenessä tuhannessa tapauksessa aiheutui kuolema. Miten suunnattoman laaja hautausmaa täyttyikään viime vuoden teollisuuselämän uhreista! Ja kuitenkin samanlainen tilanne jatkuu edelleenkin. Tämän vuoden ajalla on työläisten järjestymistä vastaan taisteltu ennen kuulumattomalla raivolla, joten teollisuusmurhien lukumäärän täytyy olla tänä vuonna vieläkin suuremman kuin se oli viime vuonna, sillä etupäässä estyvät ne unioitten toiminnan vaikutuksesta, jolloin työväen suojeluslakeja koetetaan sovelluttaa käytäntöön. Nykyinen tilanne tekee kapitalisteille mahdolliseksi asettaa melkein kaikki työväestöä suojelevat lait sivuun, käyttämällä hyväkseen sotatilanteen varjossa laadittuja poikkeuslakeja

Lapsityölait ovat julistetut perustuslakivastaisiksi, jotta saataisi halpapalkkaista työvoimaa ja sitä suurempia voittoja. Kaivosmiehet ovat useassa tapauksessa olleet pakotettuja lakkoutumaan siksi, että yhtiöt eivät ole noudattaneet kaivoslakeja ollenkaan, joten työläisten henki ja jäsenet ovat olleet kaikkea suojaa vailla, mutta siltikään eivät valtioiden viranomaiset ryhdy mihinkään toimenpiteisiin lainrikkojain saattamiseksi edesvastuuseen. Päinvastoin koetetaan kaikin tavoin asettaa syyteeseen niitä, jotka esiintyvät vaativaisen työläisjoukon etunenässä. Sotatilanne näet antaa riistävälle porvaristolle mitä oivallisimman tilaisuuden päästää valloilleen kaiken petomaisuutensa.

Teollisuusmurhien lukumäärää voidaan alentaa vain sen kautta, että työväestö järjestäytyy ja järjestyneenä joukkona valvoo oikeuksiaan. Järjestyneenä joukkona se voi esim. asettaa lakien täytäntöönpanoa valvomaan omat edustajansa, jotka eivät ole riippuvaisia porvarien määräyksistä, vaan tottelevat työläisten tahtoa.

Teollisuusreservi alhaalla

Äskettäin julaistut numerot osottavat siirtolaisuusvirran Euroopan maista melkein katkenneen. Toukokuun ajalla oli se alimmillaan mitä on ollut vuosikausiin, ainoastaan 16,022 siirtolaista saapui. Vertailun vuoksi mainittakoon, että vastaavat numerot v. 1916 olivat 37,925, v. 1915 32,363 ja v. 1914 126,848. Sotatilanne on siis katkaissut siirtolaistyövoiman maahanvirtaamisen sellaisessa määrässä, että amerikalainen pääoma pelkää työvoiman puutetta ja siksi suunnittelee toimenpiteitä halpapalkkaisen työvoiman hankkimiseksi etelästä ja itämailta.

Epäilemättä tuntuu tällainen tavaton työvoiman väheneminen täkäläisillä työmarkkinoilla pian hyvin huomattavasti. Sadat tuhannet työläiset ovat sitä paitsi vielä otetut pois hyödyllisen tuotannon palveluksesta ja asetetut hävitysvälinetuotantoon ja muualle, joten sekin puolestaan tuottaa suuren vajauksen tarjolla olevaan työvoimaan.

Mutta siitä huolimatta ei työvoimasta ole täällä mitään puutetta, mikäli kansantaloudellinen puoli on kysymyksessä. Puutteesta voidaan puhua vain silloin kun asemaa tarkastetaan kapitalistisen voitonnälän kannalta. Palkkoja täytyy kohottaa kun työvoimaa on vähemmän tarjolla.

Mutta tämä sama tilanne, sotatilanne nimittäin, joka niin monella tavalla on aiheuttanut muutoksia oleviin oloihin, muutellut ennen vallinneita suhteita kaikkialla, on myöskin osottanut, miten teollisuuselämä voidaan verrattain lyhyessä ajassa muodostaa melkein kokonaan toisenlaiseksi. Tietysti siinä on täytynyt käyttää suunnattomia pääomia, mutta siitähän ei ole puutetta. Kansallisen tuotannon palveluksessa ei tarvita välttämättä sellaista määrää työvoimaa, kuin siinä on pidetty; s. o. ihmistyön välttämättömyys pienenee alituisesti ja se siis vapautuu tuotannon palveluksesta.

Kapitalismin vallitessa sen tuotannon palveluksesta vapautuminen merkitsee kuitenkin sen "vapautumista" tuotannon tuotteistakin, siis elintarpeista, ja siinä onkin näiden muuttuneiden suhteiden pulmallisin puoli. Kun sota loppuu ja miljoonia työläisiä jää pois hävitysvälinetuotannon palveluksesta, niin tulee työvoimaa tarjolle enemmän kuin voidaan käyttää, sillä tuskin on luultava, että tuotantoa tullaan uudelleen järjestämään siten kuin se oli ennen sotaa. Mihin silloin asetetaan nämä työläiset, saattaa muodostua sangen vaikeasti ratkaistavaksi pulmaksi. Silloin saattaa uudelleen esiintyä työmarkkinoilla se sama työvoiman reserviarmeija, jonka olemassaolo ennen sotaa uhkasi koko yhteiskuntaa.

Yhteiskunnan uudelleen järjestämiseen olisi kiirehdittävä.

Ne kotitarkastusten aiheuttamat paljastukset

Laajoissa piireissä odotettanee nykyisin suuriakin paljastuksia vastikään toimitettujen kotitarkastusten tuloksina. Ja onhan liikkeellä oleva santarmilauma saanutkin jo "todistuksia', joiden perusteella mahdollisesti tullaan panemaan toimeen uusia vangitsemisia ja uusia "löytöjä" j. n. e. aina loppumattomiin.

Mikäli lännellä toimitettuihin kotitarkastuksiin tulee, on niiden nähtävänä tarkotuksena täkäläisen lakkorintaman murtaminen, sen leimaaminen saksalaisten rahastamaksi ja ylläpitämäksi, mahdollisesti alkuunpanemaksikin.

Ja saattaa olla, että tarpeellisten ennakkovalmistusten perästä tullaankin siihen, mihin on pyritty, nimittäin että voidaan sanomalehdistön avulla syöttää yleiselle mielipiteelle sellainen käsite, että todellakin saksalaisten rahat ovat olleet pelissä mukana; saahan niitä "saksalaisia" toimimaan vähemmälläkin kuin puolen miljoonan dollarin rahastolla, jonka täkäläinen puutavarakapitalistien yhdistys asetti käytettäväksi lakon murtamiseksi.

Salapoliisilaitokset ovat voineet täyttää I. W. W.-liiton tai minkä hyvänsä muun liiton tituluksillaan, jotka tarpeen tullen vedetään päivänvaloon; ne saattavat tunnustella saaneensa saksalaisilta rahoja, mutta yksi asia niiltä jää tekemättä: **ne eivät tule koskaan onnistumaan yrityksissään yhdistää lakossa olleen työväestön tarkotuksia saksalaisten tarkotuksiin, sillä niillä ei ole mitään yhteyttä.**

Olemme niin monta kertaa selittäneet, että tällä lakolla ei ole valtiollista luonnetta, eikä se johdu mistään muusta kuin niistä äärimmäisen kurjista oloista, jotka täällä vallitsevat. Tapahtukoon siis mitä tahansa, se joukko joka on niin uljaasti seissyt lakossa nälissään ja puutteessaan ei tule koskaan kantamaan valtiokavaltajan leimaa misään muussa kuin mahdollisesti kiihkomielisimmässä imperialistisessa sanomalehdistössä. Mutta nekään jotka sitä siitä syyttävät, eivät sellaista usko, sillä heilläkään ei ole minkäänlaista mahdollisuutta yhdistää lakkolaisten tarkotuksia saksalaisten tarkotuksiin.

Ne "pommit", "asevarastot" ja "räjähtävät pölykasat", joita ilmotusten mukaan on "löydetty" eri paikoilta maata I. W. W.-liiton tavaroitten joukosta, saattavat olla olemassa, **mutta tämän lakon kanssa niillä ei ole mitään tekemistä, eikä lakkolaisilla mitään tietoa siitä, että sellaisia on ollut olemassakaan.** Sitäpaitsi tähänastisten tietojen perusteella voidaan niitä pitää olemattomina yhtähyvin kuin todella löydettyinäkin, niin paljon ovat täkäläiset uutistoimistot lähetelleet valheellisia tiedonantoja kotitarkastusten yhteydessä muka tehdyistä löydöistä.

Taistelemaan veitsellä ja kahvelilla

Yhdysvaltain "Ravintohallinto" on vieraskielisen sanomalehdistön julastavaksi lähettänyt seuraavan, William Harper Deanin laatiman nerokkaan kirjelmän:

"Kuinka voitte taistella veitsellänne ja kahvelillanne.

"Ottaessanne veitsen ja kahvelin käteenne, sanokaa itseilenne näinikään: 'Näillä kahdella aseella minä voin auttaa Amerikkaa voittoon sodassa yhtä hyvin kuin vallihautaa kaivava sotamieskin.' (Kirjelmässä ei ole nimenomaan mainittu, onko tämä sanottava englanninkielellä, vai riittääkö, jos kukin sen lausuu omalla äidinkielellään.)

"Vehnäsatomme tänä vuonna on pieni; samoin on asianlaita kaikissa niissä osissa maailmaa, mistä liittoutuneet voivat laivateitse hankkia viljaa. Kuta vähemmän me käytämme vehnäleipää, sitä enemmän meiltä riittää omille ja liittolaistemme armeijoille ja nyt vallihaudoissa taistelevain liittolaistemme miehille, vaimoille ja lapsille. Älkää koettako tulla toimeen kokonaan ilman vehnää, koettakaa vain kuinka vähällä voisitte tulla toimeen. Meillä on runsaasti maissia tänä vuonna; sekottakaa pikkusen vehnäjauhoja suureen määrään maissijauhoja ja leipokaa siitä leipänne. Se tulee halvemmaksi, on aivan yhtä hyvää teille ja parempi maallemme. (Kaikkein parasta sen luulisi olevan sotamiehille ja nälkiintyneille liittolaisillemme, sillä vehnän ravintoarvoa väitetään kovin vähäpätöiseksi; eikö siis olisi edullisempaa kulettaa maissia Euroopaan, koska sitä kerran kuuluu olevan runsaasti, ja syödä vähät vehnämme itse? Meille, joiden ei tarvitse tapella, ne kyllä välttäisivät.)

"Taikka voittehan käyttää kaura-, ruis- tai ohrajauholeipää. Ne ovat hyviä kaikki. Kaikkien niiden avulla voi Amerika ruokkia joitakuita liittolaisiamme, joilla ei ole vehnää, ohraa, ruista eikä kauraa. (Mutta eikö niille liittolaisille kelpaisi viedä muita viljalajeja kuin vehnää, jos kerran meiltä niitä paremmin liikenisi? Vai onko asia sillä lailla, että muuallakin mailmassa on tullut kohtalainen sato muusta viljasta, paitsi vehnästä, joten meikäläiset viljakeinottelijat eivät voisi oikein mielinmäärin kiskoa muulla kuin vehnällä?)

"Milloin te kuitenkin kaikitenkin käytätte vehnää, varokaa tarkoin, ettei yhtään kannikkaa hukata. Laittakaa leipäputinkia kaikista leivänpalasista mitä sattuu jäämään. (Tuo konsti taidetaan työväen piireissä jo osatakin siksi yleisesti, ettei sen opettamista varten olisi välttämättömästi tarvinnut erikoista virastoa perustaa.)

"Jos tuotte pöytään liian monta leivänpalaa, voivat jotkut niistä jäädä vanhentumaan ja kovettumaan. Niistä kyllä voisi tehdä paahdeleipää tai putinkia, mutta eikö ole edullisempi leikata leipää vasta aterioidessa? Panee koko limpun pöydälle ja leikkaa viipaleen sen mukaan kuin tarvitaan. Siten leipä pysyy tuoreena, kunnes se on kokonaan käytetty. (Ei luulisi maksavan vaivaa puhua niistä muutamista leivänkannikoista mitä joskus ihmeeksi voi jäädä työläisperheissä, joissa kymmenkunta nälkäistä suuta on aina ympärillä vahtaamassa, — sen tuhlauksen rinnalla, kun kymmenientuhansien tonnien vehnälasteja upotetaan meren pohjaan Euroopan matkalla; mutta ne vahingot eivät tule viljakeinottelijain kärsittäviksi, sillä hallitus vastaa niistä, vaan siitä, minkä maan oma väestö kuluttaa joko syömällä tai hukkaamalla, siitä ei keinottelija pääse ihan ylimmäistä voittoa kiskomaan.)

"Tänä vuonna meillä on paljon, paljon potaatteja. Ne ovat erinomaista ruokaa, halvempaa kuin vehnä ja aivan yhtä hyvänmakuista. Monet farmeilla elävät synty-amerikalaiset eivat koskaan käytä minkäänlaista leipää, silloin kun heillä on potaatteja syötävänä. Yhden leipäviipaleen sijasta syökää yksi potaatti. (Kun niitä potaatteja on niin jumalattoman paljo, niin miks'ei niitä passaisi lähettää Europassa tappeleville liittolaisillekin? Antaisi heille vaikka kaksi potaattia yhden leipäviipaleen sijasta, kun vehnää tuli niin peräti vähän. Eiköhän se maistuisi potaatti sotamiehen suussa samalta kuin siviiliäisenkin? Vai olisiko tässäkin sama seikka, jonka arvelimme ehkä estävän maissin, ohran, rukiin ja kauran lähettämistä Europaan: olisiko siellä ja muualla liittoneitten valtapiiriin kuuluvissa maissa tullut niin kirotun hyvä potaattivuosi, ettei amerikkalainen keinotttelija "tee" oikein kyllikseen potaateilla?)

"Vaarinottakaa nämä pikkuasiat joka päivä: siten tulette vihdoin tehneeksi ison joukon maanne hyväksi. Tehkää velvollisuutenne veitsellä ja kahvelilla, niin silloin voitte huoleti jättää loput sotamiehen tehtäväksi kiväärillään ja vallihaudan kaivamiskapineillaan." (Kun näin olette tehneet kaikkenne maanne keinottelijain hyväksi, ja sotamies on tehnyt tehtävänsä Europassa, tuodaan se teidän nälkää nähdessänne kylläisenä pidetty sotamies kotiin. Ja te saatte ilon katsella hänen kiväärinpiippunsa suuhun ja tuntea hänen pistimensä kutkuttelevan selkäänne, jos teitä joskus alkaisi laiskottaa työskennellessänne edelleen isänmaallisen tyhjällä vatsalla suorittaaksenne osuuttanne niistä sotalainoista, joita nämä samaiset elintarvekeinottelijat ovat antaneet viisaan ja isällisen hallituksen heille hankkimista sodanaikaisista voitoistaan.)

Eipä tosiaan näy suuren suurta neroa käytettävän näin typerää kansaa hallitessa.

MAILMANKATSOMUKSIA

PALVELIJALUOKKA HÄVINNYT ENGLANNISTA.

Eräs Amerikassa käymässä oleva englantilainen ylhäisönainen on sanomalehtimiehille kuvannut Englannin naisten osanottoa nykyisen sodan aiheuttamiin rasituksiin sellaiseksi, että "sitä ei voi käsittääkään se, joka ei ole siinä itse ollut mukana."

"Kukaties te ajattelette," hän jatkoi, "että ainoastaan keski- ja alempain luokkien naiset ovat käyneet käsiksi likaisiin ja raskaisiin töihin, pelastaaksensa Englannin. Mutta niin ei ole asian laita: kaikki ylhäisönaisetkin ovat oikein hartiavoimin mukana vastenmielisessä sotatyössä. Ottakaa huomioon, että Englannissa ei tätä nykyä ollenkaan ole palvelijaluokkaa. Lakeijat, kuskit ja kokit ovat vallihaudoissa tekemässä voitavansa vanhan Englannin puolesta, taistellen ja kaatuen kelpo englantilaisten tavoin. Palvelustytöt ovat kaikki ampumatarvetehtaissa töissä tahi sitte työskentelevät maaseuduilla maanviljelys- y. m. työssä. Kukako sitte tyydyttää oikkuilevain ylhäisönaisten tarpeita? Kuka heitä auttaa aukasemaan ja panemaan kiinni leninkinsä napit? Kuka pesee ja silittää heidän pyykkinsä? Kuka valmistaa heidän ruoka-ateriansa, ja kuka tekee kaiken niinsanotun roskityön, jonka englantilainen palvelusväen luokka vuosisatoja on niin kärsivällisesti ja kunnollisesti suorittanut?

"Englannin ylhäisön ja rikkaitten luokan naiset suorittavat nämä työt nyt itse. Joka päivä näkee paroonittaren kaapivan puutarhassaan tai askaroivan keittiössään, jossa kolme vuotta sitten taitava palvelija hallitsi ylimmäisenä valtiaana. Englanti osottaa, että kun naissuku innostuu asiaan, niin siitä on leikki kaukana." — Ja se asia täytyy olla ylhäisölle tärkeä ja mieluinen, joka saa mokomat vetelykset kerran vielä innostumaan!

SAKSALLA EI ENÄÄ OLE PELKOA VENÄJÄSTÄ

Saksan mielipidettä hallitsee Berliinissä vallitseva käsitys. Erään berliiniläisen lehden mielestä "me saksalaiset saamme olla varmoja siitä, että Venäjää meidän ei enää tarvitse ottaa lukuun vihollistemme joukossa. Jos saamme sovinnon aikaan uuden hallituksen tai sitä seuraavan Venäjän hallituksen kanssa, niin sen parempi, mutta sen me tulemme saavuttamaan kylmästi käyttäen hyväksemme tämän vallankumouksen pyörteissä olevan entisen keisarikunnan sisäistä tilannetta. Nyt enemmän kuin koskaan meillä on oikeus(!) vaatia Venäjältä sotakorvausta ja pidättää nyt vallassamme olevat alueet siirtokuntatarkotuksiin, sillä siirtomaita me ehdottomasti tarvitsemme."

Hindenburg lausui joitakin aikoja takaperin: "Jos voimme säilyttää asemamme vihollisen hyökkäyksiä vastaan siksi, kunnes vedenalaissota on tehnyt tehtävänsä, voitto tässä sodassa on oleva meidän." Tälle Hindenburgin "JOS"ille on paljon ja makeasti naurettu, mutta ajatellessamme, että Saksalla nyt Venäjän taisteluhalun rauettua on selkänsä turvassa, täytynee myöntää, että Saksan asema maataisteluissa ei ainakaan ole paljoa huonompi kuin vedenalaissodan alkaessa. Liittoutuneitten eteneminen länneillä on kaiken kesää ollut hidasta; saksalaiset tosin on pakotettu jonkun verran peräántymään, mutta vielä ei heidän vastarintaansa ole kyetty murtamaan.

KANSAINVÄLISEKSI URKKIJAKSI

kutsuvat Ruotsin lehdet astorialaisilleki tunnettua "sanomalehtimies" ja "sotakirjeenvaihtaja" Pusaa, joka — kuten jo olemme kertoneet — hiljakkoin joutui Norjassa kiinni, yrittäessään kulettaa helvetinkoneita Englantiin meneville norjalaisille laivoille. Haparanda Nyheter kirjottaa hänestä m.m. seuraavaa:

Kysymyksessä oleva suomalainen on kaiken todennäköisyyden mukaan kansainvälinen provokaattori. Kartanonomistajan poika Pyhäjärven pitäjästä, Viipurin lääniä, katosi kotimaastaan, sekaantuneena eräässeen vieläkin selvittämättömään ryöstömurhayritykseen. Ilmestyi sitten ensiksi Skandinaviassa, josta kulkeutui Amerikkaan, toimitti sanomalehteä y. m. Tuli takasin noin vuosi sitten.

Hänen passistaan selvisi, että hänet todennäköisesti on karkotettu tahi ainakin kielletty palaamasta Amerikkaan ja Englantiin. Omien tunnustustensa mukaan on hän Ruotsissa esiintynyt sosialistina ja väärällä nimellä — sekä puhujana. Viime keväänä Amerikasta tultuaan rupesi hän saksalaisten urkkijaksi, kuitenkin antaen tietoja venäläisten ja ranskalaisten asiamiehillekin, jos he maksoivat hyvästi. Mieheltä puuttuu kaikki moraalinen oikeudentunto. Niinpä hän lähetti Venäjän vallankumouksen jälkeen tiedon Venäjän lähetystölle Tukholmassa, kuinka muka joukko Saksasta tulleita suomalaisia oli asettunut Malmön kaupunkiin odottamaan suotuisaa tilaisuutta Suomeen palaamiselle. Ilmianto aiheutti sen, että konsuli Ronkonen Haaparannasta matkusti mainittuun paikkaan pitämään tarkasti silmällä näitä suomalaisia aktivisteja. Toimitettu tutkimus kuitenkin osotti, että mitään sellaista joukkoa ei ole tullut Malmöön, ja sen nimisiä henkilöitä, joita ilmiannossa mainittiin, ei ole koskaan ollut siellä.

Mainitun provokaattorin salaperäiset matkat ovat tuottaneet hänelle paljon rahoja, sillä hän on elänyt hyvin suurenmoisesti. Viime talvena esiintyi hän saksalaisena aatelismiehenä, parooni de Pusar, ollen kihloissa saksalaisen aatelisneidon kanssa. On ollut naimisissa kolme eri kertaa, ensi kerran Suomessa, sitte Kööpenhaminassa ja Karlshamnissa. Hänen ensimäinen vaimonsa elää myöskin Ruotsissa.

MISSÄ ON LENIN?

Innokkaimmin rauhan asiaa ajavan tov. Leninin kohtalosta ovat uutistoimistot levittäneet milloin minkinlaisia tietoja: milloin on hänet vangittu, milloin salamurhattu, milloin maasta karkotettu, milloin hänen väitetään itse karanneen ulkomaille taikka taas edelleen piileksivän Pietarissa. Nyt kertoo eräs Pariisin lehti, että toverit Lenin ja Sinovjeff ovat bolshevikkien Kronstadtissa ilmestyvässä Proletarskoje Djelo-lehdessä julkaisseet kirjelmän, jossa he selittävät, mistä syystä he eivät antaannu oikeusviranomaisille. "Tätä nykyä", he sanovat, "ei ole olemassa mitään vallankumouksellista tuomioistuinta, jonka tähden me pidämme edullisempana jäädä vapauteemme ja jatkaa taistelua kansainvälisen köyhälistön vapauttamiseksi". Kaikesta päättäen oleskelevat toverukset siis Kronstadtin puhtaasti sosialistisen varustusväen turvissa, eivätkä ole helposti saatavissa sellaisten "toverien" kuin Kerenskin ja Korniloffin verenhimoa tyydyttämään. Siitä tuo parisilainen kapitalistilehti kiukuttelee kovin, ettei Lenin antautunut "oikeudelle". Se lausuu omasta puolestaan: "Päistikkaa pakenemalla on Lenin täydelleen pilannut asiansa, eivätkä mitkään selitykset enää voi hänelle palauttaa menetettyä luottoaan — ei edes Kronstadtissa."

Parasta kuitenkin olisi pariisilaisenkin vähä malttaa mieltään ja muistaa, että "ei pidä nuolasta, ennenkuin tipahtaa".

TALONPOIKAIN SOTAJUONI.

Ranskalainen Liberte-lehti kertoo: Hirveässä rajuilmassa, rankkasateen valellessa maata, ponnisteli sotilaslähetti polkupyörällään vaivaloisesti eteenpäin maantien pohjattomassa liejussa. Vihdoin saa hän näkyviinsä talonpojan, nousee pyörältään ja kysyy: "Enkös minä jo kohta pääse Sain-Leonardin kylään?" Talonpoika pudisti kummastellen päätään ja vastasi: "Tehän olette ihan väärällä tiellä, mies parka, olette menossa aivan päinvastaiseen suuntaan kuin missä se kylä on."

— "Enpä toki", huudahti sotilas varmana, "viimeinen tienviitta, jonka ohitse tulin, osotti tännepäin." — "Siinäpä se juuri onkin asia", virkkoi talonpoika, viekkaasti iskien silmää, "siihen on oma erityinen syynsä. Senjälkeen kun vihollisen ilmailijat ovat alkaneet meitä alituiseen pommittaa, olemme kääntäneet kaikki tienviitat toisaannepäin, etteivät ilmailijat osaisi meidän kylään."

MITEN SODAT SYNTYVÄT.

"Jukka, oli kovin pahasti tehty, että sinä tappelit naapurin Erkin kanssa."

"Mutta, isä, siitä ei muulla tavoin päästy".

"Olisittehan te voineet sopia asianne rauhallisella neuvottelulla, ja tarpeen vaatiessa olisitte voineet kutsua jonkun puolueettoman henkilön ratkaisijaksi."

"Ei, isä, siitä ei olisi tullut mitään. Hän luuli varmasti voivansa pieksää minut, ja minä olin varma, että jaksan antaa hänelle selkään — eikä sitä voinut ratkaista muuten kuin koettelemalla."

Voin säilyttämisessä on italialaisilla mukava keinö: peittävät suolaamattoman voin niinsanotulla kokoonjuosseella maidolla eli "jamakalla," joka kovettuu. Voin sanotaan siten pysyvän tuoreena ja pilaantumattomana vuosikausia.

Kautta rantain. Kaksi toverusta oli karhunpyynnissä. Tiesivät karhun pesän ja sitä lähestyessään näkivät ison emäkarhun lähtevän pesästä. Heti päättivät toverukset, että Mikko hiipii pesään ja varastaa penikat. Matin jäädessä ulkopuolelle vahtiin. Hetkisen kuluttua emäkarhu, vaaraa vainuten, palasi pesälle ja tuppautui aukosta sisään. Ennenkuin se ennätti kadota näkyvistä, hyppäsi Matti esille ja tarttui sen häntään, iski jalkansa lujasti aukon molemmille puolille ja siten pidätti karhua pääsemästä mihinkään. Mikko silloin huutaa pesästä:

"Mikä perhana täältä valon pimittää?"

"Varrohan vähä," vastaa Matti, "jos häntä katkiaa, niin heti tulet sen tietämään."

Reumatismin lääke on taas keksitty, nyt Lontoossa. Parannuskeino on varsin yksinkertainen: potilaan on elettävä ainoastaan orensseilla (appelsiineilla) ensimäinen viikko, nauttien niitä noin 20 tai 30 kappaletta päivässä. Toisella ja kolmannella viikolla on tehtävä samoin, lisäksi on vain syötävä pieni porkkana päivässä. Mitään muuta ruokaa taikka juomaa ei saa nauttia. Noiden kolmen viikon kuluttua pitäisi reumatismin olla jokseenkin tiessään. Ainakin kehutaan tätä tehokkaammaksi kuin mehiläisen pistoksilla parantamista. — Reumatismi on sliitä hyvä tauti, että joshan sitä on monta lajia, niin monta on parannuskeinoakin.

Tov. Karl Liebknechtin valitsi Saksan itsenäisen sosialistipuolueen Magdeburgin vaalipiirin edustajakokous yksimielisesti puolueen edustajaksi Tukholman rauhanneuvottelukokoukseen. Sen johdosta pollisi heti hajotti kokouksen. Typerä poliisimestari siten tuli vain palnostaneeksi tämän valitsemisen mielenosotuksellista luonnetta, sillä toveri Liebknechtin lähteminen tuohon kokoukseen ei voi todellisuudessa tulla kysymykseenkään, hän kun on viranomaisten hallussa vankeusrangaistusta suorittamassa — ja sitäpaitsi lienee kuolemaisillaan keuhkotautiin.

Järjestömme asioita

S. S. JÄRJESTÖN LUENNOITSIJAN SANNA KANNASTON MATKAOHJELMA CALIFORNIASSA

Syyskuulla:
Reedley, Cal. 13, 14 ja 15 p.
Los Angeles 16, 18 ja 19 p.
San Pedro 17 p.

SE NÄYTELMÄLIITON MUODOSTAMINEN.

Hoquiamin ja Aberdeenin osastojen valitseman komitean lausunto näytelmäliittoon yhtymisen johdosta.

Komitealla oli kokous Aberdeenissä, elok. 28 p.

Otettiin tarkastettavaksi näytelmäliiton sääntöluonnos. Säännöissä oleva 26 pykälä velvottaa kiinteänä jäsenenä olevan osaston ostamaan jokaisen teoksen, mitä mainittu liitto kustantaa.

Nyt ensinnäkin Aberdeenin ja Hoquiamin osastojen olisi niiden sääntöjen mukaan yhdyttävä kiinteiksi jäseniksi mainittuun liittoon, koska näillä tulee olemaan yhdessä toimiva näytelmäseura. Ja asian näin ollen oltaisiin pakotettuja ostamaan jokainen teos, mitä tuo liitto kustantaa, huolimatta siitä, että meillä jo olisi ennestään nuo samat teokset varastossamme. Aberdeenin osastolla esimerkiksi on hyvin suuri varasto uudempaa näytelmäkirjallisuutta.

Jos taas olisimme poistaneet säännöistä tuon 26 pykälän, niin silloin olisi meidän täytynyt muuttaa koko sääntöluonnos, sillä mainittu pykälä takaa kirjoille menekin vaikka suurimmastakin hinnasta.

Asian näin ollen emme suosittele liittoon yhtymistä, jos ei säännöissä ensin tehdä perinpohjainen muutos.

Edelläoleva mietintö hyväksytty Aberdeenin s. s. klubin kokouksessa 5 p:nä syyskuuta 1917.

Hyväksytty Hoquiamin s. s. osaston kokouksessa 30 p:nä elokuuta 1917.

Osastojen valitsemat komitean jäsenet:
Armas Rantalainen, Eva Liikkanen, Adam Karjalainen, Jaakko Kauppila, Frank Wartio.

Pöytäkirja

tehty S. S. Järjeston toimeenpanevan komitean kokouksesta, joka pidettiin järjestön keskusvirastossa elok. 26 p. 1917.

Kokouksessa olivat läsnä komitean jäsenet Mäki, Törnqvist, Halme, Riipinen, Bowers, Ahti ja vähän myöhemmin saapui Helander. Puhetta johti Bowers ja kirjurina toimi alle kirjoittanut.

Luettiin tulokset toimeenpanevan komitean tekemästä yleisäänestyksestä "C"; "Lähetetäänkö suomalaisen järjestön taholta edustaja Amerikan kansanneuvoston konferenssiin?"

Myöten ovat äänestäneet seuraavat osastot: Minneapolis, Minn., 165; Red Granite, Wis., 53; Weirton, W. Va., 71; Gardner, Mass., 320; Norwood, Mass., 244; Woodland, Wash., 20; Hibbing, Minn., 60; Mullan, Ida., 84; Lanesville, Mass., 90; Quincy, Mass., 230; Winooski, Vt., 32; Springfield, Mass., 60; Philadelphia, Pa., 35; Hancock, Mich., 150; West Paris, Me., 20; Fairport, Ohio, 68; Milwaukee, Wis., 34. — Yhteensä 1571 jäsentä.

Vastaan: Worcester Mass., 302; Superior, Wis., 140; Berkeley, Cal., 120; Eureka, Cal., 37. — Yhteensä 599 jäsentä.

Nimityksiä ovat saaneet seuraavat toverit: Nuorteva 1325; Askeli 1021; Alanne 874; Reivo 404; Yrjö Mäkelä 290; Parras 244; A. B. Mäkelä 110; Aaltonen 60; Knuutti 34; Marttila 20.

New York ja Greenwichin S. S. Osastot ovat ilmoittaneet ei asettaneensa ehdokkaita. Lehdistä pankuntakirjeistä näkyy että kysymys on ollut esillä monissa osastoissa ja että ehdokkaitakin on asetettu, mutta osastojen virkailijat ovat laiminlyöneet ilmoittaa osaston päätöstä keskusvirastoon. Näin ne ovat jääneet huomioon ottamatta.

Vaikkakin kysymyksen puolesta on annettu ääniä kolme yhtä vastaan.